

Cuvântul Domnului

Schițe și material de predicat.

Dumineca I. din Paresimi.

Dumineca ortodoxiei adică a dreptei credințe. Prima condiție a învierii sufletelor în decursul Paresimilor e credința. Mare comoară, a cărei minuni ni-le povestesc Scripturile, istoria, viața...

1. Ce este credința creștinească? Este a ținea de adevărat ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Biserica. Motivele credibilității.

2. Necesitatea credinței Marc 16, 16, Evrei 11, 6. Cunoștința prin credință e mai sigură, ca știința căci se razemă pe autoritatea divină 1 Io 5, 9, ea este dovedirea celor nevăzute Evr. 11, 1. De acea zice Hristos Io. 20, 29.

3. Insușirile credinței: a) peste fire; b) generală (ce sunt ereticii, schismaticii?), cf. Mat. 5, 18—19; c) vie, cf. Iac. 2, 14, 26. Gal. 5, 6, 2 Petru 1, 10, 33. A se vedea apostolul zilei!

Incheiere: îndemn la deprinderea credinții cu deosebire în Paresimi. Dr. N. BRÎNZEU.

Pe Dumineca II. din Paresimi.

»Isus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: fule, iartă-ți-se ție păcatele tale«. (Luca, 2, 5).

Părăsind Isus ținutul Gerasenilor s'a reîntors în Capernaum, fiind orașul acesta — așa zicând — centrul activității lui. Aici Isus a vindecat — în văzul fariseilor — pe un slă-

bănog. Istoria minunată a acestei vindecări ați auzit-o din sf. evanghelie. Să luăm noi în socotință împrejurările, cari au premers acestei vindecări. Vom afla *trei* lucruri vrednice de luarea noastră aminte. Anume: 1) Zelul și dorul poporului de-a vedea și de-a asculta pe Isus; 2) răutatea fariseilor; 3) iubirea aceloră, cari l'au adus pe slăbănogul la Isus.

1. Indatăce s'a lătit vestea că Isus s'a reîntors în Capernaum, din toate părțile s'a adunat mulțime mare de oameni încât nuș mai încăpeau nici în casa, unde se afla El, nici afară de poartă. Isus le-a vestit cuvântul mângăetor a lui Dumnezeu. E vrednică de admirat *rîvna* poporului și *dorul* lui de-a asculta pe Isus. Nu pofta de-a auzi noutăți ușuratec i-a îndemnat să se adune, ci dorința cucernică de-a *învăța*, dorul de a prinde cele ce sunt de lipsă și de făcut pentru a ajunge-la *mântuire*. Și deși nu puteau să audă toți toate cuvintele Domnului — din pricina mulțimei și a depărtării — totuși, stau cu toții nemișcați și liniștiți, simțindu-se fericiți, auzind și numai câteva cuvinte de ale Mântuitorului. — Baremi ar domni dorul acesta sfânt după cuvântul lui Dumnezeu și în inimele credincioșilor zilelor noastre! Baremi de-ar prețui și creștinii noștri atât de mult învățătura ce i se dă în sfânta biserică, căci atunci n'ar afla atâtea pricini, cari să-l mântue de-ă cerceta casa Domnului!

Casa în care se afla Isus închipuește biserica catolică. Ea cuprinde la sânul său mulțime nesfârșită de oameni din toate părțile și din toate neamurile pământului. Noi din bună-tatea și mila lui Dumnezeu ne aflăm *înlauntru* casei Lui și ca aleșii săi iubiți stăm *aproape* de Isus. Cât am fi de nerecunoscători, dacă n'am asculta cu inimă curată și cu multă luare aminte toate dumnezeieștile sale învățături! Câți s'ar simți fericiți — din oamenii veacului nostru — dacă ar avea prilej și buna ocaziune — cum o avem noi — de-a asculta învățăturile lui Isus, spuse de biserica lui!

2. Nu s'a adunat numai poporul de rând în jurul lui Isus, ci și mulți farisei și cărturari din Galilea și Ierusalim. Ei stăteau aproape de Isus, îl puteau vedea și-i puteau auzi fiecare cuvânt. Ei însă n'au venit ca învățacei, ci ca învățători, n'au venit să creadă și să urmeze poveștele lui Isus, ci ca să le judece, și să le afle vină. Îl urau pe Isus, pentru că le sibi-ciuia păcatele fără cruțare, de aceea fariseii se trudeau să-l prindă în vorbe pe Isus. Ce efect poate avea cuvântul lui

Dumnezeu asupra oamenilor cuprinși de atari gânduri? Isus, cu puterea sa divină vindeca și pe cei din depărtare, dacă aveau credință, fariseii sunt lângă el și totuși nu simțesc nimic nu se fac mai buni, ci mai vărtos li-se întunecă mintea și li-se mărește răutatea! Așa pățesc toți aceia, cari nu ascultă cu smerenie și cu gând curat cuvântul lui Dumnezeu. — Să fim băgători de seamă la gândul și intențiunea cu cari ascultăm predicarea învățăturilor lui Isus Hristos!

3. Slăbănogul, care și dorea cu toată puterea sufletului său vindecarea de boala cumplită, nu se putea apropia de Isus! Patru oameni de inimă fac loc prin coperișul casei și cu pat cu tot așează pe nenorocitul în mijlocul mulțimei chiar înaintea lui Isus. Ce iubire mare, vie și activă dovedesc oamenii aceștia! Iubirea adevărată nu cunoaște greutate, delătură și piedecile cele mai mari! Cu cât sunt mai mari greutățile de învins cu atâta crește puterea iubirei adevărate! Ce încredere vrednică de admirat au avut oamenii aceștia în puterea și'n bunătatea lui Isus! Și dumnezeescul nostru Răscumpărător le-a și răsplătit peste așteptare încrederea aceasta, vindecându-l pe slăbănog nu numai trupește, ci și sufletește. — Să avem și noi iubire activă și puternică față de aproapele nostru, iubire, pe care nici o piedecă să n'o poată zădărnici. Să avem credință tare, pe care nimic să n'o poată clătina și speranța neclintită în ajutorul lui Dumnezeu, pe care nimic și nimic să n'o poată slăbi.

TELLUS.

Dumineca III. din Paresimi.

«Ce va folosi omului de va dobând lumea toată și-și va pierde sufletul».
(Marc 8, 36).

Cuvintele acestea le rostește Fiul lui Dumnezeu, care este atotștiutor și cunoaște preabine cât prețuesc toate fapăturile din lume. Acest Dumnezeu atotștiutor ne spune că nu este nimic pe lume ce s'ar putea da în schimb pentru sufletul omensc: „Ce va da omul în schimb pentru sufletul său“ (v.).

De aceea să prețuim acest suflet: 1) așa cum îl prețuiește însuși Fiul lui Dumnezeu; 2) să-l prețuim ascultând numai învățătura cea adevărată pe care ne-o vestește sf. biserică.

1. Sufletul omului mai mult prețuiește înaintea lui Dumnezeu decât toată lumea, cu toate fapăturile ei. Chiar și pentru mântuirea unui singur suflet s'ar fi întrupat Fiul lui Dumnezeu; pentru un singur suflet ar fi fost gata să se restignească. Și noi cât de nepăsători suntem față de sufletul nostru! Ce facem noi pentru dobândirea vieții de veci atunci când Dumnezeu ne spune că nu este nimic pe lume ce s'ar putea da în schimb pentru sufletul omenesc. „Toată grijea cea lumească să o lăpădăm“.

2. Când grăește Mântuitorul despre dobândirea lumii se cugetă la dobândirea sufletelor pentru viața de veci. Așa de espl. grăește într'alt loc: De-ți va greși ție fratele tău ceartăl.. Și de te va asculta, vei dobândi pe fratele tău. Și în acest senz îmi place să mă cuget la dascălii noștri mincinoși cari cu biblia subsuoară cutreera satele să dobândească un suflet și să-l facă „fiul materii focului“ și să-l tragă după sine în prăpastia iadului. Simulează o viață sfântă și amăgesc pe neștiutori și slabi de înger în fel și formă. Și aceștia după suflete aleargă, însă Apostolia și predicarea Evangheliei este o chestie de drept divin, care revine numai aceluia, cari pot dovedi continuitatea puterii de predicator prin punerea mânilor episcopului, până la sfinții Apostoli. Viața sfântă singură nu îndreptățește la aceasta „Chiar și înger din ceriuri de va vesti altceva... să fie afurisit“. (Gal. 1, 6—8). Să nu ascultăm deci tâlcuirea sfintei Scripturi numai delu aceia, despre cari știm, că au primit darul preoției prin punerea mânilor episcopului, așa cum s'a moștenit dela Apostoli.

Dacă sufletul nostru este mai prețios decât lumea întreagă atunci să viețuim după cuvintele sf. Apostol Pavel: „Cei ce se folosesc cu aceasta lume, ca și cum nu s'ar folosi, căci trece chipul lumii acesteia (1 Cor 7, 31) pentru că numai un suflet avem și dacă'l vom pierde „Ce folos de vom dobândi lumea întreagă“.

• Dr. IULIU FLORIAN.

Predică la Bunavestire.

„Nu te teme Marie, căci ai aflat înaintea lui Dumnezeu“. (Luc. I. 30).

Ce sentimente de mulțumită, de recunoștință, de admirațiune față de bunătatea dumnezeiască trebuie să coplesască inimile noastre, când socotim cu ochii credincioși misterul praznicului de astăzi!

Să ne amintim pe o clipită istoria tainei acestei zile. 1. Văzând sf. Treime, că oamenii aleargă cu pași repezi spre ruina lor vecinică, pătrunsă de mila lor, hotărăște opera mare a răscumpărării. Sosind plinirea vremii, Dumnezeu trimite din ceriuri pe Arhanghelul Gavril să vestească Mariei, că ea va fi Mama Fiului lui, prin lucrarea Spiritului sf. La vorbele Mariei: »Iată servitoarea lui Dumnezeu, fie mie după cuvântul tău«, Cuvântul trup s'a făcut!

Să aruncăm acum o privire asupra oamenilor, cari împopulează pământul în momentul Intrupării Domnului! Cât sunt de diferiți în moravuri! Cum se deosebesc prin limbă și prin poziția socială! Unii trăiesc în pace, alții se află în războiu! Unii râd și oare pentru ce? Alții plâng și oare de ce? Mai totdeauna e zadarnică cauza plângerii și mai ales a bucuriei lor! Unii sunt cufundați în miserie, alții se îmbuibă în bunătați! Unii sunt liberi, alții poartă lanțul greu al robiei! Unii atunci se nasc, iară alții mor! Și aceste fapte fără număr făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și destinate din veci să fie părtași măririi lui, se unesc într'un singur gând, că și-au uitat originea lor cerească, și-au uitat scopul lor ultim, că toți sunt în pericolul de-a se pierde fără de nădejde.

În mijlocul corupțiunii generale a lumii stă o Fecioară căreia îi apare îngerul Domnului, încunjurat de strălucire și salutând-o cu cuvinte de laudă și venerațiune îi face cunoscut, că ea va fi Mama Fiului lui Dumnezeu.

La auzul acestor cuvinte măgulitoare Fecioara în loc să fie cuprinsă de-un simțământ de complăcere de sine, se neliniștește, e stăpânită de-o frică sfântă aducându-și aminte de votul depus al fecioriei și numai după asigurarea formală a îngerului, că toate cele spuse se vor împlini prin lucrarea peste fire a Spiritului sf. își dă consimțământul. În adevăr e vrednică de admirat umilința fără pereche, iubirea fără margini a virtuții curățeniei, a voinței sincere de-a împlini promisiunea făcută lui Dumnezeu, și spiritul de jertfă gata a împlini toate, îndată ce cunoaște deplin voința lui Dumnezeu! Curățenia, umilința, ascaltarea și spiritul de jertfă sunt virtuțile principale, cari au făcut ca Maria să se învrednicească a fi Mama lui Dumnezeu!

Oare noi, iub. asc. ce îngrijorare arătăm pentru câștigarea acestor virtuți? Ce iubire și stimă dovedim față de virtutea curăteniei? Ce mijloace folosim pentru păstrarea unui tezaur atât de prețios? Și cu deosebire câtă paciință și bărbăție avem de-a rezista și de-a învinge iepitele? Păzitorul cel mai sigur al curăteniei este umilința inimei fiindcă este scris, că Dumnezeu înalță pe cei smeriți și celor măreți le stă împotriva! Să fim deci smeriți cu inima. Astfel făcând vom câștiga și spiritul de jertfă fără de care e imposibilă practicizarea vreunei virtuți!

2. Amintirea misterului din ziua de azi ne arată și gingășia iubirii lui Dumnezeu față de noi. Prin o femeie a intrat păcatul în lume și în ziua de azi se șterge ocară căzută asupra ei. Prin învoirea dată de Maria; prin lucrarea acestei femei se ridică demnitatea tuturor femeilor în cinstea creștinismului. Fiindcă înceată de-a mai fi mijlocul de joc și desfrâu al celni mai tare și devine consoarta credincioasă în învingerea greutăților vieții pământești.

Acestui fapt incontestabil se atribue împrejurarea fericită, că în decursul veacurilor chiar din șirul femeilor s'au ales cele mai sincere și mai devotate propagatoare ale cultului Preacuratei Fecioare Maria. Devoțiunea către Preacurata ne-a dat numărul nesfârșit al sfințelor și al martirelor, cari cu tărie în adevăr bărbătescă au știut îndura pentru numele lui Isus chiar și cele mai neînchipuite chinuri. Devoțiunea către Preacurata împrumută nenumăratelor femei spiritul de jertfă, ușurând prin paciință și delicata lor bunătate suferințele atâtor nenorociți! Devoțiunea către Preacurata dă femeii și mamei creștine prudența și spiritul de prevedere atât de necesar în împlinirea peste măsură de grea a creșterii copiilor!

Iub. asc. Maria ne-a dat pe Isus, Răscumpărătorul tuturor deci cu toții avem datorință sfântă de-a fi adevărații ei cinstitori.

Devoțiunea noastră atunci li va fi ei plăcută, când cu sinceritate ne vom nizuși a-i urma virtuțile și anume: curătenia, umilința, ascultarea și spiritul de jertfă.

Atunci ne vom dovedi de adevărați fii ai Mariei și vom putea aștepta în toate împrejurările vieții noastre ajutorul său puternic. Amin.

Dr. A. TATAR.

Dumineca IV din Paresimi.

„Și oriunde îl apucă, îl zdrobește“.

Marcu 9, 17.

Ce scene înfricoșate ne înfățișază sf. Evanghelie de azi! Un tinăr cuprins de duhul necurat, se izbește de pământ tăvălindu-se, spasmurile morții îl frământă în convulsiuni furtunoase, scrâșnește din dinți, face spume la gură se aruncă în foc, să ardă de viu, se aruncă în apă, să se înece. De ce îngrijorări erau cuprinsi părinții! Cât s'au trudit să-l mântuiască! Dar scăparea i-a putut veni numai dela dumnezeescul Mântuitor.

1. Azi rar se aude ca cineva să fie chinuit trupește de diavolul. Din îndurarea lui Isus, sf. Biserică dispune de atâtea mijloace de a alunga puterea diavolului. Cine nu-și face semnul sf. cruci, când se teme că diavolul îl pândeste în apropiere?! Cine nu știe, că unde stăpânește puterea sf. cruci, acolo nu se poate înstăpâni și puterea diavolului?! Cine nu cunoaște binefacerile aghiazmei care alungă aleșuir le diavolului, cum înlătura ploaia tot ce-i stricăcios ogorului. Toți cunoaștem puterea exorcismilor Marelui Vasile, de cari se face uneori chiar abuz!

2. Dacă ne știm griji atât de bine trupul să nu ajungă sub stăpânirea diavolului, nu suntem tot așa de harnici, când e vorba să ne păzim și sufletul. Diavolul ne poate ispiti, dar n'are putere să ne ducă la păcat, dacă nu ne dăm noi învoirea. Sf. Augustin aseamănă pe diavolul cu un câne rău, ce-l ține stăpânul său legat. Acela nu poate să muște, de nu cumva ar fi cineva atât de nebun, încât el să meargă de bună voie la câne să-l știe. Așa e și cu Diavolul. Dacă însă omul se împotrivesc ispitelor, diavolul fuge. Sf. ap. Iacob zice: „Stați împotriva diavolului, și va fugi dela voi“ (4. 7). Iar sf. Ieronim zice: „Ispitele îți vor folosi ție, dacă la început le vei sta împotriva. Celce nu stă ispitelor împotriva dela început, este învins de jumătate. dacă nu de tot“. Tot sf. apostol Iacob zice: „Fericit este bărbatul, carele rabdă ispita, pentruca făcându-se lămurit, va lua cununa vieții, care a promis-o Dumnezeu, celor ce-l iubesc pe el“. Nimeni

să nu creadă că se poate scuza cu aceea, că ispitele l-au copleșit de tot, încât nu le-a putut înfrânge, căci ne spune sf. ap. Paul: „Credincios este Dumnezeu, carele nu va lăsa pe voi să vă ispițiți mai mult decât puteți, ci împreună cu ispita va face și capetul, ca să o puteți voi suferi“ (I. Cor. 19, 13).

3. Dacă însă omul se lasă rob păcatului, atunci diavolul așa-i muncește sufletul, cum i-a muncit tinărului aceluia trupul. Intr'adevăr, el nu rămânea nici de silă în casa cu părinții săi. Nici cel plin de păcate nu stă bucuros în biserică, în casa Domnului. — Părinții celui îndrăcit se rugau de el, să-și vină în ori, să-și adune mințile în cap, el însă drept răspuns îi brusca. Și cel păcătos îi ponegrește pe părinții săi sufletești, cari se trudesă să-l mântuiască. Cel îndrăcit nu umbla pe drum ca oamenii așezați, ci o lua razna pe câmp. Există o cale a evagheliei, pe care cine umblă se dovedește de om cuminte. Dar cei păcătoși se abat dela ea și umblă prin pustiri, fără să aibă o țintă lămurită înaintea ochilor. Omul sănătos are o judecată sănătoasă. Gândurile celui îndrăcit erau foarte încâlcite. Scâlciată e și mintea celui păcătos, în măsura păcatelor ce le are, deaceea dreții nu-i caută societatea, căci nu se pot uni în cugete și în cuvinte.

Dacă cineva ar putea pătrunde în sufletul unui păcătos mare, ar vedea că sbuciumul lor sufletesc se aseamănă întru toate cu frământările îndrăcitului din evanghelie.

Toți ne înfiorăm și numai la gândul că cineva poate fi cuprins de diavolul, dar câți se înfioară la gândul că-i poate fi cuprins sufletul de puterea diavolului, de păcat. Nimeni n'ar dori să locuiască în aceeaș casă cu un îndrăcit. Tot așa să ne îngrozim la gândul că am putea adăposti pe diavolul în casa sufletului nostru prin vreun păcat greu.

IOAN CRIȘAN.